

Dan promišljanja o miru
Hrvatsko katoličko sveučilište
26. siječnja 2024.
Propovijed Apostolskog nuncija

I posla ih po dva pred sobom u svaki grad i u svako mjesto kamo je kanio doći.

Sedamdeset i dva učenika koje Isus šalje glasnici su koji imaju zadatak navijestiti i pripremiti dolazak Učitelja, pomalo nalik na Ivana Krstitelja kojeg možemo smatrati ikonom svih misionara, odnosno onih koji su poslani pripremiti ljude za susret s Isusom.

Poput Ivana, svaki misionar mora biti sposoban reći: „Nisam dostojan odriješiti remenje na obući Onoga koga naviještam“ i „On treba da raste, a ja da se umanjujem.“

72 su poslana **u paru**, po dvoje u svaki grad i mjesto u koje je Isus namjeravao doći. Oni zapravo moraju na konkretan, vidljiv način svjedočiti Isusovu poruku ljubavi sažetu u njegovoj zapovijedi: *Ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio* (Iv 15,12). Stoga ih mora biti najmanje dvoje.

Njihovo je svjedočanstvo najbolji način da se ljude pripremi za prihvaćanje onoga što će Isus reći. Štoviše, njihova međusobna ljubav je već najava dolaska Isusa,

koji je rekao: *Gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, tu sam i ja među njima* (Mt 18,20).

U kršćanskoj Europi svakim danom postajemo sve svjesniji da mnogi ne poznaju Krista ili da su se udaljili od njega. Strani radnici, imigranti iz cijeloga svijeta, pridružuju se sve brojnijim domaćim ateistima ili ravnodušnim kršćanima.

U Hrvatskoj nije teško čuti o Isusu: mnogi pohađaju vjeronauk, o njemu se priča u školi, na televiziji, oni najznatiželjniji pokušavaju saznati nešto više pretražujući internet, postoje brojne vjerske publikacije.

Ne nedostaje mogućnosti da se sazna o Isusu, ali koliko ga ljudi uistinu susreće?

Istinski susret s Isusom događa se na mnogo načina, često tajanstvenih.

Obično osoba toga postaje svjesna kada osjeti kako joj srce gori u grudima i kada shvati da Isus govori upravo njoj. Događa se ono što se dogodilo učenicima iz Emausa, koji su osjetili njegovu prisutnost, ali nisu znali da je to On, sve dok im se nisu otvorile oči. Oni su Isusa već vidjeli svojim tjelesnim očima, već su ga osjetili u svome srcu, ali ga nisu prepoznali.

Susresti Isusa i prepoznati ga, to je milost.

Kao što se dogodilo Zakeju, Nikodemu, apostolima, Magdaleni, Samarijanki, Isus nastavlja ulaziti u živote mnogih i iz temelja ih mijenja.

I danas Mu je obično potrebno pripremiti put, našim svjedočenjem.

Potrebni su nam misionari koji pripremaju ljude za susret s Isusom, s Njegovom ljubavlju. Misionari poput Andrije koji, nakon susreta s Isusom, to otkriće ne može zadržati za sebe i prvome kojega susreće, svojem bratu Šimunu odmah govori: „*Našli smo Mesiju*“ (...) i dovede ga k Isusu (Iv 1,41).

Da bismo bili misionari, nije potrebno ići daleko, dovoljno je da naše srce gori od ljubavi prema Isusu jer tada druge spontano dovodimo Kristu.

Kako je tužno kada sretnete vjeroučitelje, svećenike, redovnike, možda čak i profesore teologije i biskupe, i vidite da nemaju, oprostite, da nemamo, odnos s Isusom. Govorimo o njemu, ali ga ne donosimo! Osjeća se da govorimo o nekome kao da ga nema, kao da ga osobno ne poznajemo, pa umjesto da privlačimo ljude, udaljavamo ih!

Neka nam Gospodin pomogne, osobito nama koji „profesionalno“ moramo naviještati Isusa, da to činimo također „iz strasti“, kako ne bismo postali hladni birokrati

Njegova Kraljevstva, pretvarajući Crkvu u carinarnicu, umjesto da je, kako kaže papa Franjo, učinimo obitelji!

Isusov poziv 72 učenika upućen je svima. Te se riječi odnose i na svakoga od nas. S druge strane, njih 72 nisu bili dio broja „izabranih“, bili su jednostavno laici.

Bili su anonimni vjernici koji su pokazali da vjeruju u Isusa i Isus je odmah računao na njih. Povjerio im je veliku odgovornost. O njima znamo samo to da su po povratku bili sretni, da su vidjeli čuda obraćenja, čak da su i sami činili čuda!

Povjerovavši u Onoga koji ih je poslao, iskusili su i njegova obećanja.

Oni nisu bili profesionalci, bili su volonteri koji su mogli posvjedočiti: *I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj* (1 Iv 4,16).

Postoje neki važni savjeti koje Isus daje onima koje šalje u svoje ime da mu priprave put. Koji su to savjeti?

Prvi. *Žetva je velika, ali radnika malo. Molite, dakle...*

Suočeni s golemim zadatkom koji čeka one koji moraju pripremiti put Isusu, prije svega je potrebno... moliti! *Žetva je velika... molite, dakle...*

Nismo mi protagonisti, On je taj koji nas šalje. On je taj koji će na tajanstven način dotaknuti srca onih koji nas slušaju.

Koliko li se puta dogodilo da mi je netko došao zahvaliti nakon propovijedi jer je shvatio nešto važno za svoj duhovni život, a ja nisam bio svjestan da sam rekao nešto slično.

Duh je taj koji djeluje u duši onoga koji sluša, ali onaj koji naviješta mora se pripremiti molitvom, tražeći Duha da otvori uši i dotakne srca onih koji će ga slušati.

Oduvijek sam cijenio metodu Pokreta *Bračnih susreta (Marriage Encounter)* kada organiziraju vikende za obitelj. Dok su jedni zauzeti naviještanjem, drugi ih cijelo to vrijeme prate molitvom. Tako da se na kraju ne zna jesu li plodovi zasluga onih koji su govorili ili onih koji su molili.

U konačnici, zasluge su uvijek Njegove!

Drugi savjet.

Nakon što je pozvao na molitvu, Isusove nas riječi još više iznenađuju: *Evo, šaljem vas kao janjce među vukove. Ne nosite sa sobom ni kese, ni torbe, ni obuće. I nikoga putem ne pozdravljajte.*

Krenimo od kraja: *i nikog putem ne pozdravljajte.*

Odnosno: ne gubite vrijeme, prijeđite odmah na bitno. Ako zastanete pozdraviti nekoga, uvijek ćete naći onoga koji će vas obeshrabriti, koji će vam reći da odustanete jer je to ionako beskorisno. Na putu ćete sresti svakakve ljude.

Ne zaboravite da *Ne treba zdravima liječnika, nego bolesnima. (...) Ta ne dođoh zvati pravednike, nego grešnike* (Mt 9,12-13).

Počnite od posljednjih, prvo idite i tražite one koji su daleko. Drugi već imaju priliku upoznati Isusa, idite ususret onima koji ga još ne poznaju.

Ovo je vrlo zahtjevan poziv, koji uistinu zahtijeva veliku vjeru u Božju ljubav. Često smo više zabrinuti oko hranjenja ovaca koje dolaze u crkvu, a zaboravljamo one koje su se izgubile ili nikada nisu upoznale ljepotu bivanja s Isusom.

Možda sadašnje vrijeme od nas zahtijeva promjenu, da prijeđemo, kako se danas kaže, s „*pastorala očuvanja*“, koji se brine samo za hranjenje maloga vjernog stada, na „*plodan pastoral*“, koji izlazi u potragu za svima. I papa Franjo inzistira: „*Svi, svi, svi!*”

Potrebno je ponovno otkriti misijsku narav Crkve. „*Žetva je velika*“, to nam uvijek mora biti pred očima i poticati nas da osmislimo nove metode kako nikoga ne bismo

zaboravili. Stoga nam je umjesto Crkve koja osuđuje, potrebnija Crkva koja privlači.

Crkva privlači pokazujući radost Evanđelja, ljepotu uzajamne ljubavi. I stoga: *Jer tko ne ljubi svoga brata kojega vidi, Boga kojega ne vidi ne može ljubiti. I ovu zapovijed imamo od njega: Tko ljubi Boga, da ljubi i brata svoga* (1 Iv 4,20-21).

Treći Isusov savjet: „*Ne nosite sa sobom ni kese, ni torbe, ni obuće*“, odnosno: uzdajte se u mene. Vidjet ćete da vam ništa neće nedostajati. Ne brinite se ako niste uzeli mobitel, ako se ne znate koristiti računalom, ako ćete morati pojesti nešto što ne volite, ako ćete uništiti cipele, potrošiti benzin, vrijeme. Providnost vas neće napustiti. Ako vjerujete u Njegovu ljubav, možete se osjećati slobodnima od svega!

Naposljetku, Isus daje još jedan savjet, štoviše, predviđa sigurnu, zastrašujuću stvarnost: „*Evo, šaljem vas kao janjce među vukove!*“

I ovdje mi se čini da Evanđelje koje nam je naviješteno pomaže u promišljanju o temi našega današnjeg susreta. Stoga ću ovdje stati jer ću razgovor o toj temi nastaviti na okruglom stolu govoreći o miru i doprinosu pape Franje.

Šaljem vas kao janjce među vukove ne odnosi se, doista, samo na onoga koji naviješta Evanđelje usred nekadašnjih i sadašnjih ideoloških oluja, onoga koji je

napadan i ismijavan sa svih strana. *Šaljem vas kao janjce među vukove* vrijedi, možda još i više, za onoga koji želi donijeti u svijet Evanđelje mira.

U svijetu u kojem ima mnogo ratova, Isus nas šalje da budemo glasnici Kneza mira, poput janjaca među vukovima.

Pred nama je velika žetva, a mirotvoraca je malo!

Molite, dakle! Počnite od toga, nemojte misliti da je beskorisno...

To je ključ svega! Ja sam taj koji djelujem, govori nam Isus, vi ste samo moje oruđe! Pokažite svijetu da se može i mora živjeti u miru!

Komentirajući Psalam 120, koji kaže: *Predugo mi duša mora živjeti s mrziteljima mira. Kada o miru govorim, oni sile na rat* (Ps 120,6-7), sveti Augustin piše: „*Tko ljubi mir, ljubi i Krista. Kada, dakle kažemo: Ljubite mir, zapravo kažemo ljubite Krista. Zašto? Jer apostol za njega reče: On je mir naš, on koji od dvoga učini jedno*“ (Ef 2,14).